

[Aksel Larsen.]

1919 er gået ind for enhedstelefonen under statsdrift; selv om ikke alle fædrenes synder behøver at nedarves på børnene, synes jeg dog, man burde tænke på, hvad de noget konservative fædre var enige om i 1919, og ikke være forskrækket for at gennemføre det, der også for en almindelig, jævn betragtningsmåne synes det mest fornuftige i 1960-61.

Peter Kristensen (Ålborg): Indledningsvis vil jeg gerne takke den højtærede minister for offentlige arbejder for den både fyldige og meget oplysende redegørelse, vi har fået her i dag i forbindelse med det foreliggende forslag.

Jeg er helt enig med den højtærede minister i, at enhedstelefonen må komme, så vi kan komme bort fra det virvar af telefonselskaber, vi har i øjeblikket. Modsetningerne melder sig først og fremmest, når der skal tages stilling til, om enhedstelefonen skal være mere eller mindre statsdrevet, for det er, når alt kommer til alt, det, der er tale om, hvad enten enhedsdriften gennemføres under bevarelsen af selskabsformen og en statslig aktiemajoritet og på grundlag af en koncession, eller man går over til en rent statsdrevet enhedstelefon. Man kan anlægge det synspunkt, at det er mindre væsentligt, hvilken vej folkettingen til sin tid vælger at betrede, hvis bare målet nås.

I en tid, hvor landsplanlægning er så stærkt fremme i den politiske debat, og hvor rationalisering, automatisering o. s. v. er blevet håndfaste realiteter, kan det så ganske afgjort ikke undgås, at vort telefonvæsen, som sammen med televæsenet i det hele taget er inde i en eksplosiv udvikling, samles under én hat. Jeg lyttede med stor interesse til den højtærede ministers oplysninger om det anlægsprogram og dermed følgende investeringsprogram, der må påregnes inden for de 3 koncessionerede telefonselskaber og post- og telegrafvæsenets televæsen i de kommende 20 år. Det drejede sig om godt 5 milliarder kroner. Selv om der selvfølgelig er tale om et skønsmæssigt beløb, skal det nok vise sig at være temmelig skudsikkert. Hvis de ærede medlemmer studerer anlægsudgifterne under post- og telegrafvæsenet på finansloven, vil man se, at

netop anlægsudgifterne til teletjenesten igennem de senere år har været af en ganske betragtelig størrelse bl. a. for at skabe de bedst mulige forbindelser til udlandet. Med den udbygning, der har fundet sted herhjemme af radiokæderne, kan man på samme tid gennemføre 3 forskellige teletjenester, nemlig telefonsamtaler, telexekspedition og fjernsyn. Den naturlige samhörighed, der her er tale om, peger i retning af en centralledelse for hele den hjemlige teletjeneste.

Det helt centrale problem i forbindelse med enhedstelefonen er selvfølgelig, at der tilvejebringes en ordning, der giver kunderne, telefonabonnenterne, den bedste og den billigste betjening. Som jeg allerede har nævnt, er der tale om meget betydelige investeringer på området, både fra de koncessionerede telefonselskabers og fra statens side, og disse investeringer er utvivlsomt i høj grad kommet kunderne til gode. Sådan må og skal det selvfølgelig også være. Vi skal ikke have enhedstelefon for enhedstelefonens skyld, men fordi det er en klog og rigtig disposition af hensyn til kunderne og de mange andre, der er beskæftiget ved og interesseret i den bedste telefonbetjening både nu og også i fremtiden.

Der kan i den forbindelse være grund til at pege på, at enhedstelefonen vil give mindre administration, ligesom der selvfølgelig er personalemæssige interesser, der spiller ind. Det er således ikke nogen hemmelighed, at både Dansk Post- og Telegrafforening og Dansk Postforbund har interesseret sig stærkt for spørgsmålet om en centralisering og en hensigtsmæssig organisation af det danske telefonvæsen.

Som det fremgik af den redegørelse, den højtærede minister fremkom med for et øjeblik siden, har der været nedsat et embedsmandsudvalg til at beskæftige sig med de vilkår, der bør gælde for en eventuel fortsat koncessioneret telefonvirksomhed, ligesom spørgsmålet om oprettelse af en enhedstelefon har været stærkt fremme i forhandlingerne. Det har været kritiseret, at bl. a. personalet og telefonabonnenterne ikke har været repræsenteret i dette udvalg, men forklaringen herpå er vel at søge i, at der var tale om et meget snævert og hurtigtarbejdende udvalg, der på den tid, der var det beskåret, ikke havde mulighed for